

Esko Hoppu

* 15.1.1935 † 13.7.2016

HELSINGIN YLIOPISTON vakuutus- ja vahingonkorvausoikeuden emeritusprofessori Esko Hoppu syntyi 15.1.1935 ja kuoli pitkän sairauden jälkeen 13.7.2016 Helsingissä. Hän oli Suomalaisen Tiedeakatemian jäsenen vuodesta 1991.

Hoppu valmistui Helsingin yliopistosta lainopin kandidaatiksi vuonna 1959 ja lakitieteen lisensiaatiksi vuonna 1961. Hänen merioikeutta käsitellyt väitöskirjansa *Rahdinottajan tavaravastuusta* ilmestyi vuonna 1966. Hänet nimitettiin lahjoitusvaroilla perustettuun Helsingin yliopiston vakuutus- ja vahingonkorvausoikeuden professorin virkaan tehtävän ensimmäisenä haltijana vuonna 1973. Tässä virassa hän palveli vuonna 1998 tapahtuneeseen eläkkeelle jäämiseen saakka.

Esko Hoppu julkaisi lukuisia erillisteoksia useilta yksityisoikeuden lohkoilta. Merioikeudellisen tutkimuksen ohella hän käsittelee julkaisuissaan kuljetusoikeutta myös muiden kuljetusmuotojen kannalta. Lisäksi hän julkaisi 1970-luvulla teoksia tuolloin ajankohtaisista rakennusurakan erityiskysymyksistä, joita olivat urakan alistaminen, sivu- ja alaurakat sekä kustannustason nousun vaikutus urakasopimukseen.

Vakuutus- ja vahingonkorvausoikeuden professuurin myötä Hoppu kirjoitti

myös useita teoksia vakuutusoikeudesta. Hänen julkaisunsa koskivat oikeusturvavakuutusta, monivakuutusta ja kuljetusten vakuutuskysymyksiä. Lisäksi hän laati vakuutussopimusoikeuden kokonaisuesityksen. Ennen hänen julkaisuutoimintaansa vakuutussopimusoikeus oli Suomessa jäänyt vuosikymmeniksi ilman merkittävää yliopistollista tutkimusta. Hänen julkaisunsa ovat edelleen suomalaisen vakuutusoikeuden tärkeitä perusteoksia.

Hopun monipuolisuudesta kertoo myös se, että hän oli toisena kirjoittajana lääkärin taitovirhettä ja vahingonkorvausvastuuta käsitellessä teoksessa, joka ilmestyi 1980-luvun alussa selvästi ennen nykyistä potilasvahinkolakia ja lääkintäoikeudellisen keskustelun aktivoitumista. Mainita voidaan myös useiden vuosikymmenien ajan käytetty ja säännöllisesti uudistettu perusoppikirja *Kauppa- ja varallisuus oikeuden pääpiirteet*.

Opettajana Esko Hoppu tunnettiin korrektina herrasmiehenä, joka luennoi rauhalliseen tahtiin käyttäen virheetöntä kieltä ilman turhia sidesanoja. Eräs kollega luonnehti hänen luentojaan sanomalla, että pilkut ja pisteet lisäämällä olisi syntynyt painovalmista tekstiä.

Tieteelliset ja ammatilliset luottamustehtävät olivat näkyvä osa Hopun toimintaa koko hänen uransa ajan. Hän toimi muun muassa Helsingin yliopistossa oikeustieteellisen tiedekunnan varadekaanina ja kanslerinsihteerinä sekä Yliopiston apteekin hallituksen puheenjohtajana. Suomalaisessa Lakimiesyhdistyksessä hän toimi rahastonhoitajana, hallituksen jäsenenä ja varapuheenjohtajana ja lopulta puheenjohtajana. Tieteellisten luottamustehtävien ohella hän ehti vaikuttaa myös Suomen Lakimiesliiton hallituksen jäsenenä ja Suomen Asianajaliiton asiamiehenä. Oikeustieteellisen alan kustannustoiminnassa hänellä oli lukuisia luottamustehtäviä, kuten Suomalaisen Lakimiesyhdistyksen kirjasarjatoimikunnan puheenjohtajuus ja *Suomen Laki I* -teoksen toimituskunnan jäsenyys.

Yliopiston ulkopuolella Esko Hoppu tunnettiin etenkin riidanratkaisijana. Hän

toimi pitkään merivahingonlaskijana ja lukuisissa vakuutusalan riidanratkaisulautakunnissa. Elinkeinoelämän riidanratkaisuun hän osallistui toimimalla välimiehenä yli sadassa asiassa.

Hopun henkilökohtaisessa elämässä etualalla olivat vaimo ja kolme lasta, jotka ovat kaikki seuranneet isäänsä juristinuralle. Hän nautti saaristolaiselämästä kesäaunnonllaan Porkkalassa ja harrasti muun muassa purjehdusta, matkailua ja vaellusta.

Viimeisinä vuosinaan Esko Hoppu valmisteli muistelemiaan. Hän ehti sairautaan huolimatta saamaan aikaan käsikirjoituksen, joka on tarkoitus julkaista postuumisti. Käsikirjoituksesta välittyvät ne Esko Hopun henkilökohtaiset ominaisuudet, jotka olivat hänen saavutustensa ja hänen nauttimansa luottamuksen taustalla – ahkeruus, järjestelmällisyys ja rehellisyys.

Mika Hemmo